

Dana Smit

Zonder schuld

Hazel Kramer-serie

Ambo|Anthos
Amsterdam

NUL

HAZEL

Ik weet nog heel goed dat ik voor de eerste keer pijn had. Ik was jong, jong genoeg om nog met zijwieltjes te fietsen, maar oud genoeg om te oefenen zonder. En ik viel. Ik schaafde mijn knie open en kneusde mijn enkel. Vervolgens durfde ik tijden niet op mijn fiets, tot dat mijn moeder een magische steen in mijn bel deed en ik opeens wel als een echt groot mens zonder zijwieltjes kon fietsen. Het was misschien wel de eerste keer dat iemand voor mijn eigen bestwil tegen mij loog. Er zouden daarna nog veel momenten volgen waarop ik tegen andere mensen loog, meestal omdat ik dacht dat ik ze daarmee in bescherming nam, maar eigenlijk vooral omdat ik het idee had opgedaan dat mijn eigen leven gemakkelijker werd door een aaneenschakeling van kleine leugens. Het hield mensen op afstand, en dat hield me sterk.

De eerste keer emotionele pijn was heel anders. Het voelde als bedrog, en op de een of andere manier was het veel pijnlijker dan elke schram die ik tot dan toe had gehad. Ze zeggen weleens dat als je hart gebroken wordt je lichaam dezelfde stoffen aanmaakt als wanneer je je botten breekt, en dat je letterlijk een ontsteking van het hart kunt oplopen door de psychologische schok. Drie keer. Drie keer is mijn hart ontstoken geraakt, en na de laatste keer besloot ik dat ik niemand meer dat soort macht over mijn gesteldheid zou geven.

Maar nu, terwijl ik hier alleen lag op een koude, natte vloer, was het besef dat ik iedereen op afstand had gehouden bijna nog erger dan de pijn die anderen je kunnen aandoen. Vertrouwen moet van twee kanten komen en als jij niemand vertrouwt, is er ook niemand die jou vertrouwt, of die je de weg kan wijzen als je verdwaald bent. Niemand die je kan beschermen voor harde waarheden door een leugentje om bestwil. Niemand die je tegenhoudt als je de verkeerde kant op dreigt te gaan. Niemand. En het was compleet mijn eigen schuld.

De eerste schop kwam hard in mijn ribben terecht; ik klapte voorover en mijn gezicht smakte op de harde betonnen vloer. Het bloed vloeide mijn mond in, een ijzersmaak die zich binnen een seconde overal verspreidde, en ik realiseerde me dat ik zo snel mogelijk van de grond af moest komen.

Kom op, Hazel. Sta op.

Maar het was al te laat. Geen seconden of minuten te laat, maar feitelijk jaren te laat, want ik had het niet zien aankomen, en met mij heel wat anderen.

Ik zag zijn arm weer achter zijn lichaam verdwijnen, zich klaar makend voor de volgende klap.

Kom op, Hazel. Sta op.

JULIUS

De mensheid intrigeert me. De leugens die men zichzelf vertelt om zonder frictie door te kunnen leven, en hoever die leugens kunnen gaan.

De wet intrigeert me. Het verschil tussen wat men accepteert als fundamenteel fout en waarvoor de desbetreffende wetten slechts dienen als strafvorming, en de overtredingen die zich in een grijzer gebied bevinden. Als je zeker zou weten nooit een bekeuring te krijgen voor zwartrijden, zou je dan een treinkaartje kopen? Mensen zijn meesters in liegen tegen zichzelf, maar het eerlijke antwoord is doorgaans toch een duidelijke nee.

Ik weet nog goed dat ik haar voor de eerste keer zag. Iets in haar trof me, er was iets ongrijpbaars, iets onverklaarbaars. Iets pijnlijks. De interessantste mensen zijn altijd diegenen die iets met zich meedragen, een schaamte of schuldgevoel, soms tegenover anderen maar vaker tegenover zichzelf. Want welke situatie ze ook tegenkomen, dat gevoel reist altijd met ze mee, en hoe stellig ze ook beweren dat het van geen enkele invloed is, het beïnvloedt alles wat ze doen.

Ik geloof niet dat ik enig excuus had. Ik heb mezelf ook nooit wijsgemaakt dat ik een goed excuus had, behalve dat ik het gewoon wilde doen en dat de reden voor mij goed genoeg was. Alle opties waren de revue gepasseerd, en ik was tot het rationele besluit ge-

komen dat dit voor mij de beste keuze was. Dus deed ik het, of het nou als moreel correct gezien werd of niet, en zo heb ik mijn hele leven mijn eigen oordeel geveld. Want moraliteit is grillig, en wetten worden gemaakt door een elitaire groep politici die zelf nog nooit voor een moeilijke keuze hebben gestaan.

Waarom plegen mensen een misdaad? Men gelooft graag dat er een zwart-witte scheiding is tussen de goede en de slechte mens, maar dat blijkt maar zelden zo te zijn. Is onder de juiste omstandigheden niet iedereen in staat een misdaad te plegen?

VOOR

HAZEL

ÉÉN

Terwijl de laatste zomerzon van het jaar door mijn slaapkamer-
raam naar binnen scheen, besloot ik dat vandaag toch echt de dag
was waarop ik ging beginnen met joggen. Of yoga. Een van die din-
gen die ook goed schijnen te zijn voor je mentale gesteldheid, ter-
wijl eerlijk gezegd de constante gedachte dat ik er allang aan had
moeten beginnen nou niet echt wonderen leek te doen voor die
mentale gesteldheid. Maar mijn conditie was jammerlijk, en de
nazomer leek altijd een goed moment om aan buitensportactivi-
teiten te beginnen. Ik sloeg mijn dekbed open en zette mijn voeten
op de koele houten vloer. Nadat ik water had opgezet voor mijn op-
loskoffie – oploskoffie had naar mijn mening onterecht een slechte
reputatie – trok ik een van mijn twee sportoutfits aan; aan de hoe-
veelheid sportbroeken in mijn kast kon je al zien dat ik niet elke dag
zwetend op de loopband stond. Maar wat niet is kan komen, en na-
dat ik snel wat koffie en een opgepiept sneetje brood met jam naar
binnen had gewerkt, stapte ik de deur uit.

Ik heb Haggerston altijd intrigerend gevonden, want de wijk ver-
bindt Hackney in het oosten van Londen met Notting Hill in het
westen door een wirwar van prachtige kanalen, en het is een oase
van rust in een rusteloze stad. Ik voelde me thuis in de anonimi-
teit en de valse belofte dat het hier niet uitmaakt wie je bent, wie je
kent, en hoe je je kleedt. Dat was natuurlijk een slim opgezette mar-

ketingtruc, want het was vooral een plek voor rijke conventionele mensen die zichzelf en anderen graag het idee gaven erg onconventioneel te zijn, maar ik geloofde met liefde in de leugen die ik mezelf had aangepreft en bovendien betaalde ik via via een idioot lage huur voor mijn flat aan een van de kanalen.

Ik begon met wat de professionele joggers waarschijnlijk snelwandelen noemen, maar wat voor mij toch al een redelijk stevig tempo was; langzaam beginnen, dat zeggen ze altijd. Vol goede moed rende ik de trap af van de straat naar de kanalen, langs een Venezolaans café met felgekleurde tafeltjes en stoelen, waar de geur van het ontbijt het terras omringde, en langs de vele fietsers die zich ook op het pad bevonden. Er waren veel cafés langs het water hier, en ik begon me stiekem te verheugen op mijn favoriete plek waar de cappuccino's altijd net iets te groot waren en ze de lekkerste croissants van Londen verkochten, die waarschijnlijk het hele hardlopen weer teniet zouden doen.

Ik was zo'n tien minuten op weg toen ik een steek in mijn zij begon te voelen – misschien was zelfs snelwandelen toch al een iets te optimistische start geweest – en godzijdank ging mijn telefoon. Als het even kon ontweek ik telefoongesprekken, maar ik nam nu maar al te graag op.

'Hazel?' Vaak was de persoon aan de andere kant van de lijn nogal verbaasd dat ik opnam.

'Ja, Hazel hier.'

'Met Adam.'

'Ik zag het.'

'Zou je nu naar een plaats delict kunnen komen?'

Ik kreeg het gevoel dat ik mijn koffie en croissant wel gedag kon zeggen.

'En ja, ik weet dat het je vrije dag is, en ja, ik weet dat je eerst tegen gaat sputteren, maar we weten allebei dat je uiteindelijk toch wel gaat. Dus misschien kunnen we dat deel van het gesprek overslaan zodat we geen kostbare tijd verliezen.'

Hij had gelijk. Dus we sloegen dat deel van het gesprek over en ik begon terug naar huis te rennen. Of te snelwandelen.

Soms heb je een onderbuikgevoel dat er iets gaat gebeuren waar je niet op zit te wachten. Dat je op de rand van een afgrond staat waar je tot nu toe heel professioneel op gebalanceerd hebt, maar dat er vooral niks moet gebeuren waardoor de grond onder je voeten gaat trillen. Dat zijn de momenten dat je op je hoede moet zijn, en de momenten waarop je hard de andere kant op moet rennen als blijkt dat je onderbuikgevoel meer dan alleen een gevoel is. Maar meestal zie je dat pas achteraf, dat moment waarop alles de verkeerde kant op begint te gaan. Meestal begin je te laat met rennen.

TWEE

Ik kwam aan in een van de buurten in Londen waar statige huizen in de ene straat afgewisseld worden met verlopen flats in de andere straat; zo'n straat waar je 's avonds met je huissleutel in je hand loopt, want je hebt jezelf ervan overtuigd dat als iemand je probeert aan te vallen, een huissleutel zeker het verschil gaat maken. Ik heb een keer een documentaire gezien waarin een surfer tijdens een wedstrijd van zijn surfplank werd getrokken door een haai, en hij zei daarna dat hij onder water zo goed mogelijk in het oog van de haai had geslagen. Zo zag ik mezelf altijd tijdens een eventuele aanval, dat ik met precisie mijn sleutel in het oog van mijn aanval-ler zou kunnen steken. De leugens die je jezelf vertelt om je veiliger te voelen zijn eindeloos, dat blijkt maar weer.

Het huis waar ik moest zijn was zeker een van de beter onderhouden huizen, met bruine bakstenen en een enorme donkergroen bebladerde boom die hoger reikte dan het huis zelf. Het verbaasde me niet dat een misdadiger dit mooi opgeknapte pand had uitgekozen, maar wat me wel verbaasde was dat blijkbaar niemand in deze redelijk drukke straat in Queen's Park iets gehoord of gezien had en dat pas uren later, toen de schoonmaakster binnen was gekomen, het rampzalige voorval ontdekt was. Ik stapte onder de politietape door naar de voordeur, en hield zoals altijd mijn hart vast voor wat ik binnen ging aantreffen.

‘Hazel, hier!’ zei Sebastian, een ietwat kleine man die eruitzag alsof hij nog op de middelbare school zat, met rossig haar dat zeker niet vaker dan eens in de twee weken gewassen werd, en kleding die blindelings uit de kast getrokken was. We hadden het eigenlijk sinds onze eerste ontmoeting goed met elkaar kunnen vinden, en zijn desinteresse voor uiterlijke schijn maakte hem een van de puurste mensen om mee te werken.

‘Tot nu toe geen teken van inbraak, maar binnen wat modderige schoenafdrukken en in de woonkamer een halve ravage. En dan heb ik het nog niet over de slaapkamer, daar zijn we nog wel een tijdje bezig.’ Hij was forensisch onderzoeker, en naar mijn mening een van de beste, ook al was hij waarschijnlijk een van de jongste.

‘Een tijdje bezig?’ Ik had het gevoel dat het een stuk erger was dan Sebastian het deed lijken, want hij was ook nog eens een rasoptimist. Men zag dat soms aan voor naïviteit, maar ik zag het liever als positief tot het tegendeel bewezen werd.

‘Je ziet het wel als je boven bent. Geloof dat de grote baas het je graag laat zien.’ Hij legde net iets te veel nadruk op ‘grote baas’ en ik vroeg me af hoeveel hij wist, maar voordat ik het kon vragen was hij de hoek al om gelopen met een halve glimlach en een knipoog. Of liever gezegd, het was een vertegenwoordiging van wat Sebastian dacht dat een knipoog was; ik wist eigenlijk niet of hij ooit weleens op dates ging, en wat hij in het weekend deed als de massamens in de pub zat.

Ik stapte het huis binnen en zag wat Sebastian bedoeld had. De woonkamer leek compleet overhoopgehaald, alsof er een orkaan had huisgehouden, en niks stond meer op de oorspronkelijke plek. Had er een worsteling plaatsgevonden? En zo ja, waarom was er dan geen teken van inbraak?

‘Blij dat ik je hierheen heb gehaald op je vrije dag?’ Ik herkende de stem al voordat ik me omdraaide. Adam. De meeste mannen die ik kende waren niet zo lang, maar Adam was lang, heel lang, met blond haar en diepbruine ogen, waardoor hij een opvallende verschijning was.

Ik voelde automatisch een glimlach opkomen en probeerde die uit alle macht te onderdrukken. ‘Een plaats delict gaat voor mij altijd boven een warm bad en een avond tv-kijken. Maar waarom ben ik hier eigenlijk?’

Het was niet de normale procedure om een profiler bij een zaak te betrekken, want de opvatting – gecreëerd door televisieseries – dat profilers elke moord of verkrachting konden oplossen door een of ander idioot gedetailleerd daderprofiel was, helaas voor mij, zeker niet waar. Het ironische van mijn beroep was dat je eigenlijk een serie aan misdaden moest hebben voordat je een bijdrage kon gaan leveren, en dat het vaak wachten was op de tweede keer moord en doodslag. Of nog ‘beter’: een derde en vierde keer.

Terwijl Adam mij twee paar handschoenen, een mondkapje, een haarnetje, een beschermende overal en plastic schoenbeschermers aangaf – mijn DNA kon geen kant op –, gaf hij me een korte samenvatting.

‘Zoals je ziet is het een redelijke chaos hier beneden, alsof er een behoorlijke worsteling heeft plaatsgevonden.’ Hij begon naar de trap te lopen en net toen ik betwijfelde of hij mijn vraag aan het negeren was praatte hij verder. ‘En als antwoord op je vraag, boven staat je nog een verrassing te wachten.’

‘Een verrassing waar ik blij van word of een verrassing waardoor ik de komende weken niet voor twaalf uur in bed lig?’

Hij haalde zijn schouders op, schouders waar ik als ik niet oplette compleet door zou worden afgeleid. ‘Dat laat ik aan de experts over,’ zei Adam met een glimlach en een knipoog. Adam wist wel hoe hij moest knipogen, en ik vroeg me af hoe vaak hij nu nog op dates ging, en tussen iemands lakens had gelegen na een vrijdagavond in de pub.

Ik dacht terug aan de avond dat ik Adam ontmoette. Het was een van die zeldzame avonden dat het zelfs om elf uur nog warm aanvoelde, en je zonder jas buiten kon zitten. Ik zat met mijn vrienden

op een dakterras in Oost-Londen, en dit waren de avonden dat ik het gelukkigst was.

Ik stond bij de bar, al veel te lang, want ik was altijd extreem slecht in snel iets bestellen. Soms verloor ik mezelf zo in het waarnemen van andere mensen dat ik vergat dat ik tien minuten geleden al had beloofd de volgende ronde drankjes te halen.

‘Ze gaan je nooit helpen als je ze niet aankijkt,’ zei een stem rechts van me. Ik draaide me om en ik had het gevoel dat ik me moest verontschuldigen voor mijn jammerlijke poging een bestelling te doen.

‘Goed punt. Ik was ietwat afgeleid.’

‘Hmm... afleiding die je weerhoudt van je favoriete cocktail. Dat is heel wat. Laat me raden...’

‘Wat me afleidde?’

‘Wat je favoriete cocktail is. Alhoewel ik ook graag hoor wat jouw aandacht trekt.’

Ik ben nooit echt goed geweest in flirten, en al helemaal niet met iemand die me veel te zelfverzekerd leek. Ik flirtte altijd liever per ongeluk, in plaats van te weten dat we daar nu expres mee bezig waren.

‘Whisky sour. Je andere vraag is een langer verhaal.’

‘Ik heb de tijd. En whisky sour?’ Hij gebaarde naar de barman, die uiteraard meteen op hem afkwam. ‘Twee whisky sour graag.’

‘En vier bier!’ Nu ik zijn aandacht had liet ik de kans niet lopen eindelijk het beloofde bier te bestellen.

‘Adam.’ Hij stak zijn hand uit, en zodra mijn hand die van hem raakte voelde ik een golf van opwinding.

‘Hazel.’ Hij hield mijn hand net iets langer vast dan normaal.

‘Dus. *Penny for your thoughts.*’

Ik keek Adam voor het eerst echt aan, en het viel me op dat hij een raar soort vertrouwen uitstraalde.

‘Eerlijk?’

‘Eerlijk.’

‘Oké. Ik zat te denken aan de hoeveelheid mensen in deze wereld, en hoe iedereen zijn eigen leven heeft, en eigen zorgen, en waarschijnlijk denkt dat zijn of haar zorgen groter of moeilijker zijn dan andermans zorgen.’ Jezus, ik was echt niet goed in flirten.

Ik moet het hem nageven, hij liet geen enkele verbazing merken. ‘En hoeveel van die mensen echt geen tijd hebben om ook nog eens andere mensen te beoordelen.’

‘Hmhm.’ In mijn fantasie had ik hem dicht naar mij toe getrokken en iets charmants in zijn oor gefluisterd, maar in het echte leven deed ik alsof ik vol aandacht op mijn vier bier wachtte.

Hij stond op en ging dicht bij mij staan. ‘Ik denk dat ik maar het voortouw moet nemen. Heb je al gegeten?’

Soms is een aantrekkingskracht onverklaarbaar, het zal wel iets met feromonen te maken hebben en de natuur die uitvogelt dat jullie twee samen voor goed nageslacht zouden zorgen, maar dat leek nu niet zo van belang.

‘Ik barst van de honger.’ We wisten allebei wel dat ik om elf uur ’s avonds allang gegeten had, maar we aten tot diep in de nacht.

Ik liep de trap op en terwijl ik naar boven liep merkte ik op dat er, buiten de woonkamer, geen enkel meubelstuk of boek van zijn plek verschoven was. Het leek alsof de misdadiger beneden compleet chaotisch en ongeorganiseerd te werk was gegaan, terwijl hij of zij in de rest van het huis alle impulsen onder controle had gehouden en extreem georganiseerd was geweest. Ik kreeg er een duister gevoel van, want zo’n gemengde plaats delict was allesbehalve een goed teken; óf we hadden hier te maken met een onvoorspelbare agressieve dader, óf met meerdere daders, óf – en vaak het lastigst – de plaats delict was expres gemanipuleerd om ons op het verkeerde spoor te zetten.

Boven was het huis onderverdeeld in de standaard badkamer, slaapkamer en rommelkamer, maar de stemmen volgend was al snel duidelijk waar ik moest zijn. Ik liep de slaapkamer binnen en

binnen een seconde zonk de moed me in de schoenen. Ik had dat gevoel dat je weleens kan hebben vlak voordat je flauw gaat vallen, van misselijkheid gemixt met het feit dat je omgeving lijkt door te gaan terwijl je zelf stilstaat. Want ik had dit al eens eerder gezien, en ik wist precies wat het betekende: de komende weken niet voor twaalf uur in bed.

DRIE

Ik liep de lange laan af naar nummer vierennegentig; ook zonder het na te zoeken had ik het kantoor terug kunnen vinden, want het was het meest statige huis tussen de statige huizen in West-Londen. Londen is onderverdeeld in meerdere ministadjes, ieder met hun eigen karakter en eigenschappen, en sommige van die ministadjes lagen me veel beter dan andere. West-Londen, echt West-Londen, had ik altijd een ietwat pretentius deel van de stad gevonden; waar ik ook keek, het leek altijd alsof iedereen óf strak in pak óf in een of andere superhippe outfit liep, en ik was me opeens extra bewust van mijn half natte haar en spijkerbroek die het eerst binnen handbereik had gelegen. Ik stopte bij een grote zwarte deur die in mijn geheugen gegrift stond, en stapte de eerste trede op voordat ik van gedachten kon veranderen.

Je had advocaten en je had advocaten. Julius was zeker de tweede soort, en hij werkte vanuit dit pand in Chelsea, zo een dat direct uit een kerstfilm leek overgenomen. Julius zelf zag er ook uit alsof hij direct uit de nieuwste Hallmark-film was gestapt, met zijn perfecte zwarte haar en fel amberkleurige ogen. Ik had me soms afgevraagd of hij ook weleens thuiskwam en in een joggingbroek op de bank neerplofte en chinees bestelde, want ik had hem nog nooit in iets anders gezien dan een prestigieus gecoördineerd maatpak en aan zijn lichaamsbouw te zien volgde hij ook een of ander extreem gezond dieet.

Ik belde aan en via de intercom klonk direct: ‘Bell & Frasier advocatenkantoor, hoe kan ik u helpen?’

‘Hi, ik ben hier voor een afspraak met Julius.’

‘Wat is uw naam?’

‘Hazel Smith.’ Ik had van tevoren bedacht dat ik onder mijn echte naam misschien niet binnen zou komen, maar een neppe voor- naam bij de neppe achternaam was misschien ook wel handig geweest. Het was maar goed dat ik geen undercoverwerk deed.

‘Een moment alstublieft.’

‘Geen proble-’ De verbinding was al verbroken.

Een tijdje geleden had een advocaat mij ingeschakeld om een daderprofiel op te stellen, en dan het liefste een dat haaks stond op het profiel van de cliënt die hij verdedigde. Ik besloot al snel dat zelfs mijn soms enigszins losse normen en waarden daarvoor niet los genoeg waren, en het werd me niet in dank afgenomen. Nu vervloekte ik dat ik niet tenminste had gedaan alsóf ik hem graag had willen helpen, want een gunst vragen van iemand die bij je in het krijt staat is altijd een betere uitgangspositie dan van iemand die het niet zo op je heeft.

‘Mevrouw Smith, weet u zeker dat u een afspraak heeft? Ik kan helaas niks vinden in de agenda van meneer Bell.’

Het was de eerste keer dat ik me realiseerde dat hij naampartner was. ‘Ah, misschien heb ik de verkeerde dag.’

‘Wilt u dat ik een afspraak voor u in de agenda zet?’

‘Zou ik dat binnen kunnen doen?’ Het leek wel Fort Knox hier.

‘Uiteraard, de deur is open.’

Ik duwde tegen de deur en vroeg me af of die de hele tijd al open was geweest.

De binnenkant van het kantoor was natuurlijk net zo prachtig als de buitenkant, en ik hoopte dat ik Julius ergens rond zou zien lopen tussen de vele donkere kersenhouten bureaus, zodat ik niet een of andere smoes hoefde te verzinnen om zijn kamer binnen te ko-

men. Misschien was de waarheid een betere aanpak geweest, maar dat begin je je vaak pas te realiseren als je al te diep in de leugen verzeild bent geraakt.

‘Hazel Smíth!’

Ik draaide me om en zag een net iets te vrolijke Julius staan. Hij had de overhand, en vond het zeker iets te prettig.

‘Julius.’

‘Vanwaar dit bezoek? Ik voel me vereerd.’

‘Heb je tien minuten? Ik heb...’

Hij onderbrak me gretig. ‘Mijn hulp nodig?’

‘Ik sla graag je kennis na.’

‘Dat is gewoon een omslachtige manier om te zeggen dat je mijn hulp nodig hebt.’

Hij was een te goede advocaat om hier een discussie van te maken. ‘Oké. Ik heb je hulp nodig.’

‘Kom binnen.’ Zijn kantoor was precies het kantoor dat je verwachtte van een succesvolle strafrechtadvocaat, met kunst die waarschijnlijk meer gekost had dan mijn hele jaarsalaris, en een oude platenspeler om mensen het gevoel te geven dat hij heus ook een persoon met passies en hobby’s was.

‘Iets te drinken?’

‘Ijskoffie? Met havermelk alsjeblieft.’

Hij keek me aan alsof ik om een wodka red bull had gevraagd, maar ik was niet verbaasd toen bleek dat ze inderdaad een heel scala aan melkalternatieven hadden.

‘Waarmee kan ik je helpen?’

‘Een jaar geleden –’

Hij onderbrak me weer. ‘O ja. Toen jij een hele toespraak hebt gehouden over de integriteit van de wet en van jouw beroep. Hoe het je taak was om de teleurstellende hoeveelheid legitimiteit van jouw vak te proberen te vergroten in plaats van verkleinen?’

Eén ding was zeker, hij had een scherp geheugen. ‘Ik zal de woorden “teleurstellende hoeveelheid” niet in de mond hebben genomen, maar ja. Toen inderdaad.’

‘Ik kan het me vaag herinneren.’

Hij leek expres irritatie te willen opwekken, en ik ging me er niet door laten verleiden. ‘Perfect. Je hebt het toen namelijk met me over een vroegere zaak van je gehad.’

Ik weet nog heel goed dat hij tijdens onze derde en laatste sessie een zaak uit zijn verleden met een ontzettend kenmerkende handtekening ter sprake bracht, terloops en eigenlijk compleet onverschillig. Maar het was me bijgebleven omdat het ongewoon was, en op een bepaalde morbide manier eigenlijk ook heel ingenieus.

‘Ah.’ Julius ging achter zijn bureau zitten, maar zei verder niks.

‘Die met al dat vuilnis?’

‘Ah ja.’

‘Jason Russo?’

Hij leunde achterover in zijn stoel, en voor een succesvolle advocaat leek zijn geheugen opeens wel heel traag te werken. ‘Ach ja, uiteraard. Meneer Russo.’

‘Oké dan, menéér Russo. Heb je het materiaal van die zaak nog?’

‘Heeft de politie het materiaal niet meer?’

Het had me moeten opvallen dat hij dit vroeg, want het was niet algemeen bekend dat ik de politie weleens bijstond; ik had inderdaad eerder vandaag tevergeefs geprobeerd informatie over de zaak naar boven te halen, maar een onverwachte hoeveelheid ervan bleek vertrouwelijk, en ik was eigenlijk niet veel verder gekomen dan dat de verdachte, Jason Russo, onschuldig verklaard was. Dat gebeurde niet zo vaak, en een gevoel van onheil had zich inmiddels in mij genesteld.

‘Er is bar weinig te vinden over de zaak.’

‘Goh. Apart. Je zou hopen dat de politie daar georganiseerd genoeg voor is.’ Ik zag een flauwe glimlach op zijn gezicht, die zo snel als hij verschenen was weer verdween.

Uiteraard. Hij wist heel goed waarom ik weinig over de zaak had kunnen vinden.

‘En wat ik kon vinden was alleen het bewijs aan de kant van de aanklager.’

‘En jij wilt het bewijs van mijn kant.’ Julius keek me strak aan.

‘Ik wil graag de transcripten van jouw interactie met je cliënt.’

Zelfs Julius was nu even stil. ‘Sorry, je wilt wat?’

‘De transcripten...’

‘Jaja, ik hoorde je wel.’ Hij keek me aan. ‘Je wilt dat ik de vertrouwelijke transcripten prijsgeef tussen cliënt en advocaat?’

‘Voormalige cliënt.’

‘Waarom zou ik dat in godsnaam doen?’

‘Omdat Jason Russo onschuldig is verklaard, en je toch niet tweemaal voor dezelfde misdaad terecht kan staan.’

‘En?’

‘En omdat ik dan bij je in het krijt sta.’

‘En?’

‘En omdat het godsamme weer gebeurd is.’ Mijn onmacht had zich omgezet in compleet verkeerd gerichte boosheid, maar degene die dat eigenlijk verdiende was tot nu toe onbekend voor mij. ‘Omdat ik vanochtend een plaats delict op liep van een moord op een jonge vrouw en ik zoveel afval zag liggen dat het bijna onmogelijk wordt om het DNA van de dader – als dat er al is – te onderscheiden van het andere DNA op al het afval dat boven op haar lag.’

Hij keek me lang aan. ‘Je weet dat dit technisch gezien niet door de beugel kan?’

‘Ja.’ Ik besepte dat maar al te goed. ‘Maar een vrouw in de bloei van haar leven is vermoord, en de enige andere persoon van wie ik weet dat hij ooit verdacht is geweest van eenzelfde handtekening op de plaats delict is deze cliënt van jou.’

‘Oké.’

Ik had verwacht dat hij het me veel moeilijker zou maken. ‘Oké?’

‘Maar ik wil op de hoogte gehouden worden.’ Hij streek zijn stropdas glad. ‘Ik wil niet dat meneer Russo’s goede naam door het slijk wordt gehaald.’

‘Dus je was overtuigd van zijn onschuld?’

‘Uiteraard.’

‘Omdat je zijn advocaat was of omdat je echt geloofde dat hij onschuldig was?’

‘Hmhm. Precies.’ Hij stond op, vast om aan te tonen dat het gesprek ten einde was.

‘Ik moet dat laten goedkeuren door mijn baas.’

‘Baas?’

‘Inspecteur Palmer.’ Ik stond ook op en nam een slok van mijn ijskoffie. ‘Of ik je op de hoogte mag houden bedoel ik.’ Dat ging nog een interessant gesprek worden met Adam.

‘Uiteraard,’ zei Julius met een tevreden glimlach. ‘Ik had niet anders verwacht.’

ISBN 978 90 263 5711 4

© 2022 Dana Smit

Omslagontwerp Roald Triebels

Omslagillustratie © Hasan Almasi/unsplash.com

Foto auteur © Faye Thomas/Eyevine/ANP

Verspreiding voor België:

Veen Bosch & Keuning uitgevers nv, Antwerpen